

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1116

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 23 noiembrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
131.	— Hotărâre pentru revocarea din funcția de președinte al Senatului a doamnei senator Anca Dana Dragu.....	2
132.	— Hotărâre privind alegerea unor membri ai Biroului permanent al Senatului.....	2
HOTĂRĂRI ALE BIROULUI PERMANENT AL SENATULUI		
24.	— Hotărâre privind îndeplinirea atribuțiilor de președinte al Senatului de către unul dintre vicepreședinți	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 529 din 15 iulie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă		3-4
Decizia nr. 566 din 16 septembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.....		5-8

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****pentru revocarea din funcția de președinte al Senatului
a doamnei senator Anca Dana Dragu**

În temeiul dispozițiilor art. 64 alin. (2) și ale art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale Regulamentului Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna senator Anca Dana Dragu — Grupul parlamentar al Uniunii Salvați România — se revocă din funcția de președinte al Senatului.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 23 noiembrie 2021.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 23 noiembrie 2021.
Nr. 131.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**SENATUL****HOTĂRÂRE****privind alegerea unor membri
ai Biroului permanent al Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (2) și (5) și ale art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 26 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se alege în funcția de vicepreședinți ai Senatului:

— domnul senator Cazanciuc Robert-Marius, Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat, în locul devenit vacant ca urmare a demisiei din această funcție a domnului senator Dîncu Vasile;

— domnul senator Stănescu Paul, Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat, în locul devenit vacant ca urmare a demisiei din această funcție a doamnei senator Firea Gabriela.

Art. 2. — Se alege în funcția de secretar al Senatului domnul senator Mocioalcă Ion, Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat, în locul devenit vacant ca urmare a demisiei din această funcție a domnului senator Cazanciuc Robert-Marius.

Art. 3. — Se alege în funcția de chestor al Senatului domnul senator Dunca Marius-Alexandru, Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat, în locul devenit vacant ca urmare a demisiei din această funcție a domnului senator Oprea Ștefan-Radu.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 23 noiembrie 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 23 noiembrie 2021.
Nr. 132.

HOTĂRĂRI ALE BIROULUI PERMANENT AL SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

**privind îndeplinirea atribuțiilor
de președinte al Senatului de către unul dintre vicepreședinți**

În temeiul prevederilor art. 28 și ale art. 31 alin. (2) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Senatului nr. 131 din 23 noiembrie 2021 pentru revocarea din funcția de președinte al Senatului a doamnei senator Anca Dana Dragu,

Biroul permanent al Senatului hotărăște:

Articol unic. — În perioada vacanței funcției de președinte al Senatului, doamna senator Alina Ștefania Gorghiu, vicepreședinte al Senatului, îndeplinește atribuțiile de președinte al Senatului.

Această hotărâre a fost adoptată de Biroul permanent al Senatului în ședința din 23 noiembrie 2021.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA ȘTEFANIA GORGHIU

București, 23 noiembrie 2021.
Nr. 24.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 529

din 15 iulie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (1)
din Codul de procedură civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Minuț Opruț în Dosarul nr. 1.588/301/2017 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.145D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că instituția decăderii este o modalitate de stingere a unui drept procesual în anumite condiții prevăzute de lege. Totodată, dispoziția legală criticată este o normă de procedură edictată de legiuitor în temeiul competenței sale constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.588/301/2017, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Minuț Opruț într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă cererea de repunere în termenul de promovare a cererii de revizuire, a fost admisă excepția tardivității și a fost respinsă ca tardiv formulată calea extraordinară de atac.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile art. 185 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 509 alin. (1) pct. 8 și ale art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă nu asigură un acces real la justiție dacă nu permit atacarea cu revizuire a unei hotărâri după ce se cunosc motivele pe care se întemeiază.

6. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât sancțiunea decăderii intervine ca urmare a nerespectării unui termen procedural imperativ.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(1) Când un drept procesual trebuie exercitat într-un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercitarea dreptului, în afară de cazul în care legea dispune altfel. Actul de procedură făcut peste termen este lovit de nulitate.”.

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind trăsăturile statului român, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 749 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iunie 2019, paragraful 47, a statuat că art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă reglementează instituția decăderii ca modalitate de stingere a unui drept procedural atunci când nu sunt întrunite, cumulativ, următoarele trei cerințe: existența unui termen imperativ înăuntrul căruia există obligația exercitării dreptului procedural, neexercitarea dreptului în cadrul termenului prevăzut de lege și lipsa unei derogări exprese de la sancțiunea decăderii.

13. În prezenta cauză, dispoziția legală este criticată din perspectiva termenului de exercitare a căii extraordinare de atac a revizuirii, atunci când se încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri, și pentru care art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă prevede că se va socoti de la data rămânerii

definitive a ultimei hotărâri. Autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de faptul că termenul începe să curgă de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri, și nu de la data la care a luat cunoștință de considerentele acesteia, respectiv de la data comunicării hotărârii. Or, faptul că termenul de introducere a cererii de revizuire curge de la pronunțarea ultimei hotărâri nu împiedică accesul la justiție al părții și nici dreptul la apărare, întrucât demonstrarea existenței motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă nu presupune cu necesitate cunoașterea considerentelor dezvoltate de instanța care a pronunțat ultima hotărâre, ci implică doar argumentarea existenței identității de părți, obiect și cauză din cele două procese, lucru posibil și în lipsa motivării hotărârii a cărei revizuire se solicită. Obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților. În toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu a procedat astfel în scopul restrângerii accesului liber la justiție, ci exclusiv pentru a asigura cadrul legal în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21. Așadar, formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate, astfel că stabilirea momentului pronunțării ca început al termenului de introducere a revizuirii nu îngreădește accesul liber la justiție al revizuentului și nici dreptul său la un proces echitabil (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 366 din 3 iunie 2021*, paragrafele 24 și 25, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii).

14. Prin urmare, legiuitorul este liber să instituie norme de procedură cu respectarea normelor și a principiilor Legii fundamentale. Prin textele de lege criticate nu s-a adus atingere dreptului de acces la instanță, dreptului la apărare sau la folosirea căilor de atac, întrucât reglementarea unui termen al cărui moment de începere este determinat pentru formularea cererii de revizuire nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale invocate, iar sancțiunea corespunzătoare încălcării sale este decăderea.

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

în numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Minuț Opruț în Dosarul nr. 1.588/301/2017 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 iulie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

* Decizia Curții Constituționale nr. 366 din 3 iunie 2021 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 din 22 iulie 2021.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 566

din 16 septembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Ioan Sava și Ana Daniela Sava în Dosarul nr. 108/35/CA/2018 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.504D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că din dovada îndeplinirii procedurii de citare rezultă că autorul excepției de neconstituționalitate Ioan Sava este decedat și precizează, totodată, că în cauză nu a fost formulată nicio cerere de introducere în cauză a moștenitorilor legali.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.723D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de Ioan Sava în Dosarul nr. 184/35/2018 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.763D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de același autor în Dosarul nr. 228/35/CA/2018 - P.I. al aceleiași instanțe și în Dosarul nr. 574D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de același autor în Dosarul nr. 67/35/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent precizează, de asemenea, că autorul excepției de neconstituționalitate este decedat, nici în aceste dosare nefiind formulată nicio cerere de introducere în cauză a moștenitorilor legali. Totodată, referă asupra faptului că, în toate aceste dosare, partea Consiliul Superior al Magistraturii — Inspekția Judiciară a transmis note scrise prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

5. Curtea ia act de decesul autorului excepției de neconstituționalitate Ioan Sava. Față de absența unei cereri de introducere în cauză a moștenitorilor legali, Curtea subliniază că acest aspect nu împiedică examinarea excepției de neconstituționalitate, soluționarea acesteia fiind de ordine publică.

6. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarelor nr. 1.723D/2018, nr. 1.763D/2018

și nr. 574D/2019 la Dosarul nr. 1.504D/2018. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea nr. 1.723D/2018, nr. 1.763D/2018 și nr. 574D/2019 la Dosarul nr. 1.504D/2018, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că nu se încalcă principiul egalității în fața legii prin instituirea competenței exclusive a Curții de Apel București în materia în discuție. Consideră că se asigură părții suficiente garanții pentru exercitarea dreptului de acces liber la justiție și a dreptului la apărare. Cu privire la necesitatea sau nu a parcurgerii procedurii prealabile în cazul contestării rezoluției de clasare, precizează că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 611 din 17 septembrie 2020, paragraful 30, cele statuate menținându-și valabilitatea și în cauza de față. Referitor la invocarea art. 53 din Constituție, apreciază că acesta nu este incident în cauză, întrucât nu se are în vedere dreptul de a fi judecat de o anumită instanță, ci dreptul de a fi judecat de instanța competentă potrivit legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin încheierile din 1 octombrie 2018, 18 octombrie 2018, 23 octombrie 2018 și 23 ianuarie 2019, pronunțate în Dosarele nr. 108/35/CA/2018, nr. 184/35/2018, nr. 228/35/CA/2018 - P.I. și, respectiv, nr. 67/35/2018, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.** Excepția a fost ridicată de Ioan Sava și Ana Daniela Sava în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva unor rezoluții de clasare emise de Inspekția Judiciară și obligarea acesteia la efectuarea cercetării prealabile și apoi a celei disciplinare a unui procuror și a unor judecători.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată, în esență, că, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 3 iulie 2014, prin care s-a constatat că sintagma „rezoluția de clasare este definitivă” din cuprinsul art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 este neconstituțională, s-a permis accesul liber la o instanță judecătorească, în acord cu prevederile Constituției. Legiuitorul nu a modificat însă dispozițiile menționate pentru a le pune în acord cu cele statuate de Curtea Constituțională, astfel că au existat discuții privind calea de atac împotriva rezoluției de clasare și instanța căreia i se adresează. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a adoptat o soluție de principiu în data de 13 februarie 2017, prin care a hotărât că rezoluția de clasare în temeiul art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004 poate fi contestată în fața instanței de contencios administrativ și fiscal fără îndeplinirea unei proceduri prealabile. Înalta Curte

de Casație și Justiție a apreciat că, în speță, sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 317/2004, în defavoarea dispozițiilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, contestațiile urmând să fie exercitate în aceleași condiții de procedură prevăzute pentru rezoluțiile de respingere a sesizărilor. S-a reținut că, atunci când legiuitorul nu reglementează în mod expres prin legi speciale regimul căilor de atac, devin aplicabile dispozițiile legii generale incidente în speță, dar autorii excepției susțin, în esență, că acest principiu nu-și găsește aplicabilitatea în cauză, impunându-se astfel ca procedura de contestare a rezoluțiilor Inspecției Judiciare să fie aceeași, indiferent de soluție, pentru toate cauzele. Arată că, având în vedere folosirea, în soluția de principiu din 13 februarie 2017, a expresiei „poate fi contestată la instanța de contencios fără îndeplinirea unei proceduri prealabile”, rezultă că reclamantul are posibilitatea alegerii unei căi a procedurii prealabile, respectiv plângerea la inspectorul-șef.

10. Mai mult, însuși termenul de 15 zile de la comunicare, fără procedură prealabilă, creează o inegalitate între cei care nu au cunoscut existența unei astfel de soluții, soluție care, dată fiind amploarea acestei proceduri în întreaga țară, trebuia rezolvată printr-un recurs în interesul legii și nu așa cum s-a procedat, observându-se că Înalta Curte a desconsiderat ceea ce Curtea Constituțională a statuat la paragraful 20 din decizia menționată, în sensul că instanța se sesizează după confirmarea rezoluției de către inspectorul-șef și nu înainte; or, în situația dată există un conflict între cele trei dispoziții indicate, care sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, cel care reclamă fiind în derută pentru că în situația procedurii prealabile este evident că rezolvarea se face conform Legii nr. 554/2004, potrivit căreia termenele de sesizare a instanței sunt altele și instanța competentă este cea de la domiciliul reclamantului.

11. Prevederile art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind competența specială a Curții de Apel București și termenul de 15 zile sunt în contradicție cu dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, avându-se în vedere că prin stabilirea unei singure instanțe — Curtea de Apel București, cel care este îndreptățit să sesizeze o instanță de contencios administrativ și fiscal, este obligat să se adreseze instanței din București, ceea ce îi creează o serie de cheltuieli, disconfort de ordin material și moral, dar și fizic prin deseplasări în București și la o instanță pe rolul căreia sunt astfel de cauze din toată țara, când există curți de apel teritoriale care au competență privind soluționarea cauzelor de contencios administrativ și fiscal.

12. **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 nu încalcă prevederile constituționale privind egalitatea în drepturi și liberul acces la justiție, cât timp stabilesc condiții identice și acces liber la justiție pentru orice persoană care se consideră vătămată prin rezoluția dată de către inspectorul judiciar, în soluționarea pe fond a sesizării, în baza regulilor speciale de procedură prevăzute de Legea nr. 317/2004, în condițiile existenței unui vid legislativ în sensul art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

13. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 317/2004 a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 8 octombrie 2018, textul de lege amintit păstrând soluția legislativă criticată de autorii excepției de neconstituționalitate, care se regăsește, în prezent, în teza întâi a articolului menționat. În consecință obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 47 alin. (5) teza întâi din Legea nr. 317/2004, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut normativ: „(5) *Rezoluția de respingere a sesizării prevăzută la alin. (1) lit. b) și alin. (4) poate fi contestată de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile. (...)*”

18. Art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004, la care face trimitere textul de lege criticat, [art. 47 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018], prevede că, în cazul sesizării Inspecției Judiciare, din oficiu sau la cererea oricărei persoane interesate, inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, respingerea sesizării, în cazul în care se constată, în urma efectuării cercetării disciplinare, că nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii. Art. 47 alin. (4) stabilește că rezoluția inspectorului judiciar poate fi infirmată de inspectorul-șef, în scris și motivat, acesta putând dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, una din soluțiile prevăzute la alin. (1) lit. a) sau c), adică admiterea sesizării, prin exercitarea acțiunii disciplinare și sesizarea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, sau respingerea sesizării, în cazul în care se constată, în urma efectuării cercetării disciplinare, că nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii.

19. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 5 alin. (1) privind modurile de dobândire a cetățeniei române, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției și art. 134 privind atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorii acesteia formulează o primă critică referitoare la absența unei proceduri prealabile la care să se poată recurge înainte de a fi sesizată instanța judecătorească în vederea contestării rezoluției de clasare emise în ipoteza în care, în urma efectuării verificărilor prealabile, se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare și o a doua critică referitoare la competența exclusivă a Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ și fiscal de a soluționa contestația introdusă împotriva rezoluției menționate.

21. În vederea analizării primei critici, Curtea reține că, prin Decizia nr. 397 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014, a constatat că sintagma „rezoluția de clasare este definitivă” din cuprinsul

art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 234/2018) este neconstituțională în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b) din aceeași lege (de asemenea, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 234/2018), adică atunci când clasarea dată în etapa verificării prealabile se dispune ca urmare a inexistenței indicilor săvârșirii unei abateri disciplinare. Așadar, Curtea a recunoscut dreptul de acces la instanță al persoanelor interesate în contestarea rezoluției de clasare întemeiată pe lipsa indicilor săvârșirii unei abateri disciplinare. În lipsa intervenției ulterioare a legiuitorului, care să reglementeze expres o anumită procedură pentru contestarea acestui tip de rezoluție de clasare, Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a pronunțat, la 13 februarie 2017, o soluție de principiu, potrivit căreia, pentru contestarea rezoluției de clasare emise ca urmare a constatării, în etapa verificărilor prealabile, a lipsei indicilor săvârșirii unei abateri disciplinare, nu este necesar a fi contestată în fața instanței de contencios administrativ, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile, în virtutea aplicării principiului prevăzut de art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă, referitor la judecarea pricinilor potrivit dispozițiilor edictate pentru instituția juridică asemănătoare (cea mai apropiată), în speță, regimului juridic aplicabil acțiunii exercitate împotriva rezoluției de respingere a sesizării [art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată].

22. Curtea observă că, ulterior sesizării sale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, au fost reglementate expres, prin Legea nr. 234/2018, condițiile de exercitare a dreptului de acces la justiție pentru contestarea rezoluției de clasare a sesizării pentru lipsa indicilor săvârșirii abaterii disciplinare pretinse, fiind introdus în acest sens un nou articol, art. 45¹, prin care au fost detaliate toate etapele procedurale necesar a fi parcurse, incluzând și o procedură prealabilă care constă în plângerea adresată inspectorului-șef, în termen de 15 zile de la comunicarea rezoluției de clasare în discuție.

23. De la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 397 din 3 iulie 2014, prin care Curtea Constituțională a recunoscut accesul la justiție împotriva rezoluției de clasare a sesizării pentru ipoteza în care, în urma efectuării verificărilor prealabile, se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, și până la intrarea în vigoare a Legii nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, s-au aplicat, prin analogie, și în ipoteza atacării rezoluției de clasare a sesizării, tot dispozițiile art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 — referitoare la atacarea rezoluției de respingere a sesizării fără îndeplinirea unei proceduri prealabile.

24. În cauza de față, criticile autorilor excepției vizează, în realitate, o problemă de aplicare concretă a legii. Este atributul exclusiv al instanțelor judecătorești să determine legea incidentă în situații determinate, Curtea Constituțională neavând competența de a se pronunța asupra aspectelor referitoare la determinarea normelor legale incidente în fiecare cauză și la modul de aplicare efectivă a acestora la situațiile existente în fiecare proces. De asemenea, autorii excepției critică, de fapt, soluția pronunțată de Înalta Curte, apreciind că dispozițiile art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă nu ar fi putut constitui temei al soluției Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, pentru că pricina dedusă judecării putea fi soluționată în baza cadrului general, respectiv Legea nr. 554/2004, și numai în lipsa unei legi care să reglementeze o anumită situație ar fi aplicabile dispozițiile acestui articol. Nemulțumirile determinate de stabilirea legii aplicabile nu pot fi însă examinate de Curtea Constituțională, competența acesteia fiind circumscrisă controlului de constituționalitate exercitat potrivit art. 146 lit. d) din Legea fundamentală.

25. Curtea observă, totodată, că, odată consacrat — prin Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 3 iulie 2014 — dreptul de acces la justiție al persoanelor interesate să conteste rezoluția de clasare dată în situația în care, în urma efectuării verificărilor prealabile, se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, ar fi trebuit reglementată la nivel legal o procedură corespunzătoare. În absența unei astfel de intervenții a legiuitorului, instanța supremă a pronunțat soluția de principiu de la care pornește nemulțumirea autorilor excepției. În concepția acestora, ar fi trebuit să fie parcursă mai întâi o procedură premergătoare introducerii acțiunii în instanță. Dar aceasta reprezintă o omisiune de reglementare, care excedează competenței Curții Constituționale, atâta vreme cât nu se constituie într-un viciu de constituționalitate. Întrucât este însă posibil accesul la o instanță judecătorească, în concordanță cu art. 21 din Constituție, reglementarea sau nu a unei proceduri prealabile sesizării instanței nu reprezintă o chestiune care să pună în discuție constituționalitatea normei. Ca atare, ține strict de opțiunea legiuitorului instituirea unei astfel de etape premergătoare.

26. De altfel, prin Decizia nr. 611 din 17 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 9 decembrie 2020, paragraful 30, Curtea a apreciat, pronunțându-se asupra aceleiași problematici, că nu poate fi reținută existența unui regim juridic diferit care să fie analizat din perspectiva posibilei încălcări a principiului egalității invocată de autorul excepției de neconstituționalitate, de vreme ce comparația nu poartă asupra a două texte de lege care să reglementeze în mod diferit accesul la justiție, ci între o lipsă de reglementare suplinită de autorul excepției printr-o interpretare personală și un text legal în vigoare. Or, acest vid de reglementare fusese acoperit la nivelul instanțelor chemate să aplice legea prin soluția de principiu pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

27. În ceea ce privește cea de-a doua critică, de Curtea reține că, în opinia autorilor excepției, competența de soluționare a contestației împotriva rezoluției de clasare în discuție ar trebui să aparțină curții de apel de la domiciliul reclamantului, potrivit art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, iar nu Curții de Apel București. Față de această critică, Curtea Constituțională precizează că, în jurisprudența sa, a constatat că stabilirea unei competențe materiale speciale a unei anumite instanțe nu este de natură să afecteze accesul liber la justiție al reclamantilor, deoarece, în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. Astfel, legiuitorul este liber să stabilească anumite competențe speciale, fără ca prin aceasta să încalce, *de plano*, dreptul la un proces echitabil (a se vedea, de exemplu Decizia nr. 146 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 366 din 17 mai 2017, paragrafele 20—23, prin care Curtea Constituțională a constatat că prin atribuirea competenței exclusive a Curții de Apel București pentru soluționarea acțiunilor împotriva ordinelor și deciziilor emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în exercitarea atribuțiilor sale nu se încalcă dreptul de acces liber la justiție).

28. De altfel, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la instanță nu este unul absolut. Astfel, prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat că instituirea unor condiții procedurale pentru exercitarea dreptului de sesizare a instanței nu echivalează cu încălcarea art. 21 din Legea fundamentală referitor la accesul liber la justiție. S-a reținut, astfel, că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului de acces liber la justiție. Mai mult, Curtea a arătat că accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele

procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu, Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, accesul liber la justiție implică, prin natura sa, o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța dreptului.

29. Prin Decizia nr. 146 din 14 martie 2017, precitată, analizându-se o critică similară celei formulate în cauza de față, în care autorii excepției au invocat faptul că pentru reclamanții care au domiciliul în altă localitate este îngreunat accesul la justiție prin stabilirea competenței speciale în favoarea Curții de Apel București, Curtea a constatat că este neîntemeiată, deoarece normele de procedură oferă garanții pentru exercitarea accesului la justiție prin instituirea, de exemplu, a posibilității depunerii cererii de chemare în judecată prin poștă, curier, fax sau prin poștă electronică, prin comunicarea către reclamant a întâmpinării, prin posibilitatea de a solicita judecarea cauzei în lipsă, prin posibilitatea de a solicita efectuarea sau expedierea prin poștă de copii de pe actele din dosar etc. Astfel, Curtea constată că instituirea competenței materiale speciale în favoarea Curții de Apel București nu poate fi considerată o

negare a efectivității dreptului de acces la justiție, ci aceasta constituie o expresie a obligativității exercitării drepturilor și libertăților cu bună-credință, în limitele instituite de lege.

30. Totodată, Curtea a observat că, și în alte materii, legiuitorul a instituit competența materială specială a Curții de Apel București, de exemplu, prin dispozițiile art. 19 alin. (7) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, care prevăd că deciziile adoptate de Consiliul Concurenței în plen vor putea fi atacate în procedura de contencios administrativ la Curtea de Apel București, sau prin dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, potrivit căroră „Orice persoană fizică sau juridică, dacă se consideră vătămată în drepturile sale recunoscute de lege printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al C.N.V.M. de a-i rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege, se poate adresa în contencios administrativ la Curtea de Apel București”.

31. În ceea ce privește invocarea în cauză a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Constituție, referitoare la dobândirea, păstrarea și pierderea cetățeniei române, Curtea constată că nu au incidență în soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate.

32. Cele statuate prin jurisprudența mai sus citată își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi care să justifice reconsiderarea celor reținute.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (5) teza întâi din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Ioan Sava și Ana Daniela Sava în Dosarul nr. 108/35/CA/2018 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și de Ioan Sava în Dosarul nr. 184/35/2018 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 228/35/CA/2018 - P.I. al aceleiași instanțe și în Dosarul nr. 67/35/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 septembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

